

Arrest

nr. 290 504 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat E. MASSIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 september 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. O., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren in het dorp Omarkhail in het district Aliabad in de provincie Kunduz. Daar woonde u sinds uw geboorte samen met uw ouders en uw vier jongere broers. U ging naar school in een dorp een paar minuten verderop, maar moest uw scholing op uw achtste beëindigen omdat uw vader uw hulp nodig had op de landbouwgronden. Sindsdien hielp u af en toe uw vader door hem eten te brengen.

Ongeveer vijf tot zes maanden voor uw vertrek kwam uw regio onder de controle van de taliban te staan. Ook in uw dorp was er talibanaanwezigheid, tot ongenoegen van de dorpsbewoners. De taliban was wreed. Ze sloegen mensen en eisten dat alle dorpsbewoners hen eten kwamen brengen. Uw vader hoorde tevens in de moskee dat de taliban de oudste zonen van de gezinnen meenam. Ongeveer een maand nadat de groepering uw regio had ingenomen, kwamen enkele talibanstrijders langs bij uw huis. Ze vroegen naar eten en zeiden ook dat u met hen moest meekomen om te vechten. Uw ouders hadden u echter verstoppt, u hebt de taliban nooit gezien. U vertrok daaropvolgend naar het huis van uw maternale oom, tevens woonachtig in Omarkhail, waar u zich verborgen hield.

Een maand later verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Hongarije, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België. U was ongeveer een jaar onderweg. Vervolgens deed u als niet-begeleide minderjarige op 9 september 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België. U verklaarde bij aankomst geboren te zijn in 2003. Op 16 oktober 2020 werd na een leeftijdsonderzoek vastgesteld dat u op dat moment ongeveer 26 jaar oud bleek te zijn, uw geboortedatum werd bij benadering bepaald op 1 januari 1994.

Ongeveer een maand na uw vertrek uit Afghanistan werden twee van uw jongere broers, A. en Z., ontvoerd door de taliban. De taliban vroeg uw broers naar meer informatie over u en uw verblijfplaats, waarop zij reageerden dat ze het niet wisten. Hierna liet de taliban uw broers weer gaan. Een maand later werd ook uw vader door de taliban meegenomen, opnieuw wilden de taliban weten waar u zich bevond. Uw vader biechtte op dat u naar het buitenland vertrokken was. Omdat uw familie door de taliban werd lastiggevallen, verlieten zij het huis en trokken ze in bij uw maternale oom.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw vaders taskara, uw ooms taskara en de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban nadat zij reeds naar u op zoek zouden zijn geweest (CGVS, p. 21, p. 3). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas wordt gekenmerkt door een doorslaggevend aantal fundamentele tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen en daaruit voortvloeiende vrees. Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden aangestipt dat u doorheen het persoonlijk onderhoud uiterst vage, lacunaire en onaannemelijke verklaringen hebt afgelegd omtrent uw identiteit, persoonlijk leven, familiaal netwerk en verblijfplaats in Afghanistan, waardoor u in wezen geen zicht biedt op uw werkelijke herkomst en persoonlijke omstandigheden en uw algehele geloofwaardigheid dus onvermijdelijk ernstig in het gedrang komt te staan.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig

zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Eerst en vooral legde u geen enkel origineel en overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 14 december 2020, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. U legde echter geen enkel betrouwbaar document neer ter staving van uw eigen identiteit. U legde dan wel de taskara's van personen die u aanduidt als zijnde uw vader en paternale oom neer (CGVS p. 20), deze documenten kunnen uw identiteit geheel niet staven, noch bewijzen deze documenten dat de erin vermelde personen werkelijk uw familieleden zijn. Enige familieband wordt immers op geen enkele manier aangetoond. Het is daarbij opmerkelijk dat u wel deze twee taskara's weet neer te leggen, maar dat van uw eigen taskara klaarblijkelijk elk spoor ontbreekt. Dat uw familieleden wel in staat bleken te zijn om hun eigen taskara's vanuit Afghanistan naar u op te sturen, maar uw eigen taskara dan niet zouden hebben bijgevoegd –ondanks dat het document zich in uw huis zou bevinden (CGVS, p. 20) – doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. U geeft hiervoor als reden dat zij omwille van uw zogenaamde problemen met de taliban het huis dienden te verlaten en bij een maternale oom zijn ingetrokken,

weliswaar in hetzelfde dorp. De door u beschreven problemen kunnen echter niet als geloofwaardig worden bestempeld (zie infra), en zelfs indien u in uw eigen verklaringen hieromtrent zou worden gevolgd – in casu quod non - dan nog kan er geen enkele geldige reden worden opgeworpen waarom uw eigen taskara niet zou kunnen worden overgemaakt. U zou immers na de aanvang van de problemen nog een maand in het dorp hebben verbleven, en uw familie zou zich nog steeds in hetzelfde dorp bevinden. Dat u nalaat om uw eigen identiteitsdocumentatie voor te leggen, laat een eerste keer het vermoeden rijzen dat u doelbewust mist spuit over uw identiteit, persoonlijke achtergrond, profiel en werkelijke verblijfplaatsen. Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook een eerste keer daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Bijgevolg resten er slechts uw blote verklaringen omtrent uw identiteit, familiaal netwerk en recente herkomst, die opvallend tegenstrijdig en lacunair zijn.

Ten tweede dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij op 16 oktober 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over nietbegeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Wanneer u later door de DVZ werd geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, bleef u volhouden dat uw echte leeftijd 17 jaar was (zie Verklaring DVZ, vraag 4). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u aan 17 jaar oud te zijn, hetgeen u baseert op uw vermeende taskara die evenwel niet kan voorleggen (CGVS, p. 5). Opnieuw werd u geconfronteerd met het gegeven dat u in wezen ongeveer 27 jaar oud blijkt te zijn, wederom houdt u vol dat u uw echte leeftijd zou hebben weergegeven. Dat u te kennen geeft de wet hier te respecteren, doet niet af aan het feit dat u betrekkelijk bedrieglijke verklaringen omtrent uw leeftijd hebt afgelegd. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige blijft voordoen, een leeftijdsverschil van wel tien jaar, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststelling in verband met uw leeftijd, namelijk dat u niet minderjarig bent en dat u in werkelijkheid wel tien jaar ouder bent dan u zich wenst voor te doen, dient in rekening te worden gebracht wanneer een blik wordt geworpen op uw allerm minst toereikende verklaringen omtrent uw eigen profiel en dagelijks leven in Afghanistan. U biedt immers doorheen uw verklaringen geen zicht op uw werkelijke levensomstandigheden in uw land van herkomst. Er kan om te beginnen geen enkel geloof worden toegeschreven aan uw beweringen dat u in Afghanistan nooit buiten zou zijn gekomen en dat de dagen 'gewoon voorbijgingen' (CGVS, p. 11). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals wordt gevraagd om concreet uw dagen in uw land van herkomst toe te lichten, geraakt u niet verder dan de tamelijk onaannemelijke bewering dat u 's ochtends opstond, vervolgens louter binnen bleef bij uw ouders en nooit buiten kwam. Dat u werkelijk nooit uw huis zou hebben verlaten is an sich reeds geheel niet aannemelijk, gezien uw werkelijke leeftijd des te meer. Ook het zogenaamde gegeven dat u niemand zou kennen (CGVS, p. 13), lijkt – de Afgaanse Pashtounsamenleving indachtig – in wezen uit de lucht gegrepen. De ongeloofwaardigheid van deze bewering wordt verder bevestigd door het feit dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer te kennen geeft dat u wekelijks de plaatselijke moskee bezocht om te bidden en dus wel degelijk heeft deelgenomen aan de Afgaanse maatschappij (CGVS, p. 23). Het blijkt duidelijk dat u van in den beginne geen klare wijn wenst te schenken omtrent wie u bent en wat u deed, waardoor uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt.

Dat u niet de intentie heeft om een duidelijk zicht te bieden op uw achtergrond, blijkt voorts ook uit het feit dat u geheel niet in staat blijkt te zijn om enige concrete en doorleefde informatie te verschaffen wat betreft de zogenaamde dagelijkse activiteiten van uw familie. U beweert dat uw vader een landbouwer zou zijn die zich zou bezighouden met de teelt op de eigen gronden. De opbrengst zou voornamelijk voor eigen gebruik zijn geweest, maar indien jullie over overschotten beschikten dan zouden jullie deze tevens hebben verkocht (CGVS, p. 11). U geeft verder te kennen dat u uw vader zou hebben geholpen in de landbouw. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat dan net uw taak zou zijn geweest, geeft u aan dat u uw vader eten moest gaan brengen. Rekening houdend met uw werkelijke leeftijd, op het moment van uw vertrek uit Afghanistan was u immers reeds ongeveer 25 jaar oud, kan het moeilijk overtuigen dat uw dagelijkse activiteiten als oudste zoon van het gezin slechts beperkt zouden zijn geweest tot het af en toe eten brengen naar uw vader, voor de rest het huis niet uitkomen en binnen wat volleybal spelen met uw broers. Dat u vervolgens in wezen niets kan zeggen over de zogenaamde landbouwactiviteiten van uw vader, brengt uw algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen. U zegt dat er op jullie landbouwgronden enkel rijst en graan zou worden geteeld (CGVS, p. 11), maar wanneer u gevraagd

wordt om de desbetreffende teelt verder toe te lichten kan u werkelijk geen enkel zinnig antwoord naar voren brengen (CGVS, p. 12). U wordt gevraagd om meer te vertellen over de rijstteelt, maar kan slechts naar voren brengen dat u het niet weet en dat uw vader alles deed. U weet niet hoe rijst geplant moest worden of hoe dat juist in zijn werk gaat, u weet niet of rijst moet geplukt of gesneden of nog op een andere manier geoogst moet worden, evenmin kan u enige concrete informatie geven omtrent de graanteelt. U bent tevens niet op de hoogte van de juiste oogsttijden en zegt in wezen letterlijk dat u niets weet over landbouw (CGVS, p. 12). Dit onaanvaardbaar niveau aan kennis wringt des te meer gezien uw verklaringen als zou u met school zijn moeten stoppen om uw vader bij zijn werk te helpen (CGVS, p. 9). Zelfs al zou u niet zelf op de gronden hebben gewerkt en enkel uw vader van voedsel hebben voorzien, dan nog kan het op geen enkele manier overtuigen dat u als oudste zoon van het gezin helemaal niets zou weten over de dagdagelijkse landbouwactiviteiten van uw vader. Bovendien komen ook uit uw lacunaire kennis omtrent de door u voorgehouden regio van herkomst verscheidene elementen naar voren die het door u naar voren geschoven profiel danig ondermijnen (zie infra). Het mag duidelijk zijn dat u geheel niet aannemelijk weet te maken dat u en uw directe familieleden in Afghanistan in wezen ooit actief zouden zijn geweest in de landbouw. Van een volwassen oudste zoon binnen een landbouwgezin kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze enige doorleefde informatie kan geven omtrent de verwezenlijkte landbouwactiviteiten, in casu quod non. Ook wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud een eerste keer de kans wordt geboden om meer duidelijkheid en details te verschaffen over uw dagelijks leven, geeft u niet thuis en begint u over uw zogenaamde problemen met de taliban (CGVS, p. 13-14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe uw dagelijks leven eruitzag nog voor uw vermeende problemen met de taliban zich zouden hebben voorgedaan, geraakt u niet verder dan te beweren dat u altijd al problemen met deze groepering zou hebben gehad, hetgeen in wezen geheel tegenstrijdig blijkt met uw latere verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen, die an sich evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht (zie infra). Doorheen het persoonlijk onderhoud wordt duidelijk dat u in wezen op geen enkele manier een duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke achtergrond, uw werkelijke activiteiten en werkelijk leven in Afghanistan en dat u doelbewust mist spuit omtrent deze essentiële aspecten. Op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met deze opmerkingen en wordt u alsnog de kans geboden om open kaart te spelen, waarop u slechts repliceert dat u alles hebt uitgelegd wat u wilde uitleggen en alles hebt gezegd wat u zou hebben gezien en meegemaakt (CGVS, p. 33). Dat u desondanks blijft vasthouden aan uw zonder meer misleidende en ontoereikende verklaringen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Het hoeft weinig verder betoog dat de bovengenoemde vaststellingen uw geloofwaardigheid onherroepelijk ernstig in het gedrang brengen. Ook met betrekking tot uw familiaal netwerk weet u geen geheel eenduidige opeenvolgende verklaringen af te leggen. Zo beweerde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming dat uw broer A. 19 jaar oud zou zijn (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Later, bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, beweert u dan weer dat A. 16 jaar oud zou zijn (CGVS, p. 16; zie Verklaring DVZ, vraag 17). Hiermee geconfronteerd, beweert u slecht dat u nooit zou hebben gezegd dat A. 19 jaar oud is (CGVS, p. 32). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Ook uw verklaringen omtrent de leeftijden van uw resterende broers zijn allerminst consistent te noemen. Zo zou N. A. bij uw aanmelding 11 jaar oud zijn geweest, vervolgens bij de DVZ – drie maanden later – 14 jaar oud zijn geweest en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer 13 jaar oud zijn geweest. Bij de DVZ gaf u verder nog te kennen dat Z. 15 jaar oud zou zijn en dat N. 13 jaar oud zou zijn, om vervolgens negen maanden later op het CGVS te beweren dat Z. 14 jaar oud zou zijn en N. 12 jaar oud zou zijn. Tevens merkwaardig is het gegeven dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen geeft dat u niet zou weten welke leeftijd uw ouders net zouden hebben, terwijl u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming wel exacte leeftijden voor uw ouders hebt weergegeven (CGVS, p. 17; zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Dergelijke incoherenties zijn evenmin bevorderlijk voor uw alreeds aanzienlijk aangetaste algehele geloofwaardigheid.

Uit de hierboven toegelichte vaststellingen komt duidelijk naar voren dat u er niet voor terugdeinst bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent diverse belangrijke aspecten wat betreft het door u aangemeten profiel en leven in uw land van herkomst. Hiermee bemoeilijkt u bewust het onderzoek naar uw nood aan bescherming en rijzen er bij voorbaat zeer ernstige twijfels bij de waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Evenzeer dient te worden benadrukt dat het CGVS weinig geloof kan toeschrijven aan uw beweringen als zou u uw hele leven in Afghanistan hebben doorgebracht in het dorp Omarkhail in het district Aliabad in de provincie Kunduz. Er kunnen immers vooreerst twijfels worden geplaatst bij uw algemene geografische en dagdagelijkse kennis van de regio waar u onafgebroken van uw geboorte tot uw vertrek zou hebben gewoond (CGVS, p. 6). Ondanks het feit dat u ernaartoe zou zijn gegaan om uw taskara te laten maken en de desbetreffende plaats niet zo ver van uw eigen dorp gelegen is, bent u niet in staat om het districtscentrum van Aliabad juist te situeren (CGVS, p. 8-9). Wanneer u wordt gevraagd om een aantal

dorpen op te noemen die in uw omgeving liggen, geraakt u niet verder dan het opsommen van drie dorpen die u eerder reeds grotendeels als subdorpen van Omarkhail had benoemd en die geen van allen worden aangeduid op de beschikbare kaarten (CGVS, p. 6, p. 8). U kan evenmin dorpen noemen die u gepasseerd zou zijn op weg naar het districtscentrum (CGVS, p. 9). U beweert overigens dat er buiten de aangrenzende districten van Aliabad en de grens met de provincie Baghlan, de provincie Kunduz geen andere belangrijke grenzen kent, terwijl uw provincie een landgrens en belangrijke grensovergang met Tadzjikistan deelt (CGVS, p. 8). Daarbij weet u niet wat de hoofdstad van uw provincie is en heeft u aanvankelijk nog nooit gehoord van een grote stad in uw regio (CGVS, p. 7), om vervolgens wel te spreken over 'de stad van Kunduz' (CGVS, p. 8). Uw initiële verklaringen doen, gezien de bekendheid en relevantie van Kunduz stad in de regio en het feit dat u dus wel degelijk op de hoogte bent van het bestaan van deze stad, behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. U beweert evenwel nooit uit uw eigen dorp te zijn gekomen (CGVS, p. 7), maar hier valt bezwaarlijk enig geloof aan toe te schrijven. U zou om te beginnen immers een taskara in het districtscentrum hebben gehaald. Daarbij verwijst het CGVS eveneens naar bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van het door u aangemeten profiel en dagdagelijks leven in Afghanistan, alsook uw misleidende verklaringen wat betreft uw leeftijd (zie supra). Er kan van u dus redelijkerwijze verwacht worden dat u meer concrete en doorleefde informatie weet te verschaffen omtrent de regio waar u ongeveer vijftientig jaar zou hebben doorgebracht en waar u deelnam aan de samenleving.

Ook uw kennis van de Afghaanse kalender is opvallend lacunair te noemen. Zo kan u niet zeggen welk jaar en welke maand het was op het ogenblik dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond (CGVS, p. 5). Evenmin weet u uw voorgehouden geboortedatum – u houdt zoals eerder vermeld nog steeds onverwijld vast aan uw minderjarigheid – in de Afghaanse kalender weergeven. U slaagt er vervolgens in om de namen van enkele Afghaanse maanden op te sommen, maar een behoorlijk ingestudeerde indruk kan worden vermoed. U kan immers niet zeggen welke van deze maanden dan net in de winter zouden vallen, hetgeen niet alleen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen onafgebroken verblijfplaats, maar tevens nog eens de ongeloofwaardigheid van uw zogenaamde profiel als boerenzoon onderstreept.

Het oogt verder merkwaardig dat u niet in staat bent om te beschrijven in welke richting de rivier in uw omgeving, de Kunduz rivier, juist stroomt (CGVS, p. 27). Als zelfverklaard boerenzoon waarvan het gezin volledig afhankelijk zou zijn geweest van de landbouw, komt dit bijzonder eigenaardig over. Nog meer gezien u te kennen geeft dat de rivier ook overstromingen veroorzaakt (CGVS, p. 27). Verdere informatie weet u echter totaal niet weer te geven, ook niet wanneer u hier nadrukkelijk om wordt gevraagd. U kan slechts aangeven dat u niet meer informatie heeft. Wanneer u uiteindelijk toch weet te vertellen dat deze overstromingen schade aan de landbouwgronden aanrichtten en dit fenomeen zich stevast in een specifiek seizoen voordeed, kan u dan weer niet vertellen in welk seizoen dit dan net zou zijn (CGVS, p. 28). Ook hier wordt niet alleen de geloofwaardigheid van uw bewering zijnde dat u onafgebroken in het district Aliabad zou hebben gewoond, maar ook uw profiel nogmaals onderuitgehaald. Gezien de grote impact van deze overstromingen op de regio en haar bevolking door mislukte oogsten en infrastructurele schade, kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u hieromtrent meer duiding kan geven. Tevens verbazingwekkend is dat u beweert dat er in uw regio buiten graan, rijst en wat meloenen, verder geen andere zaken worden geteeld, gezien het gegeven dat de provincie Kunduz en het district Aliabad gekend staan om hun erg rijke en gevarieerde landbouw met onder andere de teelt van druiven, pistachenoten en saffraan (CGVS, p. 27; zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier).

Tevens opmerkelijk zijn uw verklaringen dat er in uw gehele provincie geen enkel groter ziekenhuis te vinden zou zijn buiten de kliniek die wat dorpen verderop gelegen zou zijn (CGVS, p. 26-27), terwijl Kunduz mede gekend is om het ziekenhuis dat Artsen Zonder Grenzen er een hele tijd geleden heeft opgericht en tot op heden operationeel houdt. Dat u het bestaan van een dergelijk groot ziekenhuis ontkent is reeds merkwaardig te noemen, maar dit springt nog meer in het oog door het feit dat desbetreffend AZG-ziekenhuis enkele jaren voor uw vertrek gebombardeerd is geweest door de Amerikanen, met enorm veel doden en gewonden tot gevolg (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u dit niet te binnen schiet doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. U voegt vervolgens toe, nadat het CGVS u ten overvloede vragen blijft stellen, dat mensen die te ziek of te zeer gewond waren naar de hoofdstad van de provincie dienden te gaan (CGVS, p. 27), maar deze behoorlijk oppervlakkige en algemene verklaring doet weinig doorleefdheid vermoeden en komt gekunsteld naar voren.

Bovendien legt u zeer beperkte en oppervlakkige verklaringen af aangaande de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en de groeperingen en personen die hierbij betrokken waren. Dit is tamelijk opmerkelijk te noemen gezien het conflict in de provincie Kunduz de afgelopen jaren stevig heeft gewoed en een behoorlijke impact op de regio heeft nagelaten. Wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over het conflict met de taliban in uw regio, zegt u dat u niets weet over veiligheidsincidenten

die er gebeurd zijn (CGVS, p. 29), hetgeen op zich zelf reeds een behoorlijk markante uitspraak is. Van iemand die vijftientig jaar in dezelfde regio zou hebben doorgebracht en daar zou zijn opgegroeid, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij uit eigen beweging kan vertellen over het conflict en wat dit teweeg heeft gebracht in de omgeving. U kan vervolgens, na verscheidene vragen van het CGVS, dan wel naar voren brengen dat de stad Kunduz in het verleden in handen van de taliban zou zijn gevallen, maar opnieuw ontbreekt het u aan verdere concrete informatie en doorleefde verklaringen (CGVS, p. 29-30). Daarbij kan worden opgemerkt dat het enigszins merkwaardig is dat u er niet in slaagt om deze significante veiligheidsontwikkelingen zelf spontaan naar voren te brengen. Uw vader zou u hierover hebben ingelicht, maar wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd om hier meer over te vertellen kan u slechts antwoorden met 'ik weet het niet'. Dit volstrekt ontoereikende antwoord herhaalt u verder bij de vraag wanneer de stad juist zou zijn ingenomen. De val van Kunduz en de bijhorende gevechten om de controle van de stad in 2015 en een tweede keer in 2016, waarbij zowel het Afghaanse leger als buitenlandse NAVO-troepen betrokken waren, is echter een bijzonder significante en impactvolle gebeurtenis die zich heeft voorgedaan in uw directe omgeving en die bepalend was in het jarenlange Afghaanse conflict (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u hieromtrent werkelijk geen enkele informatie kan weergeven, brengt uw geloofwaardigheid onherroepelijk aan het wankelen. U blijkt verder evenmin op de hoogte van de aanwezigheid van buitenlandse troepen in de provincie Kunduz (CGVS, p. 30), ondanks de nabijheid van het lang door buitenlandse troepen gebruikte airfield in de regio en de aanwezigheid van onder meer Amerikaanse, Duitse en Belgische troepen in Kunduz (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het komt evenzeer bevreemdend over dat u verklaart dat er in uw regio geen andere gewapende groeperingen buiten de taliban actief zouden zijn geweest en er geen andere groepen opstandelingen in Kunduz aanwezig zouden zijn geweest (CGVS, p. 32), terwijl Daesh een hele tijd voet aan de grond heeft gehad in de provincie waar u zogenaamd steevast gewoond zou hebben en er verscheidene andere milities in de regio actief waren (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw weinig doorleefde en vrijwel ondermaatse kennis omtrent de algemene veiligheidssituatie in de door u voorgehouden regio, heeft een hoogst negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid.

Hoewel u initieel, en bizar genoeg, beweerde helemaal niets te weten over bepaalde veiligheidsincidenten in uw omgeving (CGVS, p. 29), kan u later wel degelijk een concreet incident noemen (CGVS, p. 31). U beweert dat er tien jaar geleden tussen de districten Aliabad en Chardarah ongeveer honderd burgerdoden zouden zijn gevallen nadat de Amerikanen brandstoftanks van de taliban zouden hebben gebombardeerd. Dit voorval kan door het CGVS noch bevestigd, noch ontkend worden. Er dient echter de opmerking worden gemaakt dat het enigszins frappant is dat een dergelijk incident, met een enorm hoog aantal burgerslachtoffers, veroorzaakt door de buitenlandse troepen, nergens in de voor het CGVS beschikbare landeninformatie kan worden teruggevonden. Evenzeer eigenaardig is het feit dat u eerder nog beweerde dat u niet wist of er ooit buitenlandse troepen in uw provincie aanwezig zouden zijn geweest (CGVS, p. 30), en het vervolgens heeft over een buitenlandse aanval in uw district. Het gegeven dat u zelf slechts een enkel zogenaamd voorval kan vermelden dat alreeds tien jaar geleden zou zijn gebeurd en vervolgens niet vertrouwd blijkt te zijn met impactvolle veiligheidsincidenten die zich hebben afgespeeld in de recente periode voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 31-32), doet de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in de provincie Kunduz sterk teniet. Het oogt tevens bevreemdend dat u beweert dat er na de desbetreffende luchtaanval die u reeds aanhaalde, nooit meer airstrikes zouden zijn geweest in uw regio (CGVS, p. 32). Onder meer drie jaar voor uw vertrek vonden er echter nog luchtaanvallen door de Amerikaanse troepen plaats waarbij mensen om het leven kwamen (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier).

Ook andere specifieke gebeurtenissen met een aanzienlijke impact zeggen u weinig tot niets, hetgeen wederom verbazing uitlokt. Zo wordt u op een bepaald moment gevraagd of u iets kan zeggen omtrent politieagenten die om het leven werden gebracht, waarop u andermaal te kennen geeft dat u hier niets over weet (CGVS, p. 32). In de recente periode voorafgaand aan uw vertrek zijn in uw district echter op verscheidene momenten politieagenten door de taliban gedood (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U blijkt daarenboven helemaal niet op de hoogte van een hoogst impactvolle en uitgebreid gerapporteerde gebeurtenis die zich drie jaar voor uw vertrek heeft voorgedaan. In de eerste helft van 2016 ontvoerde de taliban in uw directe omgeving een groot aantal buspassagiers, waarna ze verschillende passagiers om het leven brachten en andere passagiers nog geruime tijd gegijzeld hielden (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Er werden tevens reddingsacties georganiseerd om de slachtoffers te bevrijden en de taliban heeft op verschillende momenten gedurende een aanzienlijke periode passagiers laten gaan. U geeft echter te kennen dat u helemaal niets weet over een kidnapping en gijzeling die heeft plaatsgevonden en ook wanneer er nog verder wordt gepolst naar deze specifieke gebeurtenis, waarbij er u meer details worden vermeld, rinkelt dit bij u geen belletje (CGVS, p. 31-32). Het kan zeer moeilijk overtuigen dat u

omtrent bovenvermelde voorvallen werkelijk nooit iets vernomen zou hebben indien u werkelijk steevast in Aliabad district zou hebben gewoond en geleefd. Het CGVS wenst daarbij in dit verband nogmaals te benadrukken dat ook het door u aangemeten profiel in twijfel dient te worden getrokken, alsook dat u in werkelijkheid tien jaar ouder bent dat u wenst te laten uitschijnen. U weet daarentegen wel te vertellen dat de algemene situatie op de grote weg doorheen uw district inderdaad niet veilig was omdat er werd gevochten tussen de taliban en de overheid, maar u blijkt wederom aldus niet in staat om hieromtrent concrete incidenten te vermelden (CGVS, p. 28). Met een dergelijk algemene en onnauwkeurige stelling, die nu eenmaal toepasbaar kon zijn op verscheidene regio's in uw land van herkomst, kan u uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw zogenaamd onafgebroken verblijf in Aliabad district niet meer ombuigen. Uw beperkte verklaringen omtrent de concrete recente veiligheidssituatie in uw district, die gekunsteld en weinig doorleefd overkomen, kunnen aldus niet overtuigen en schaden uw algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft bekende persoonlijkheden die actief zijn binnen uw district en provincie of die uit uw regio afkomstig zijn, blijkt uw kennis hieromtrent evenmin afdoende om aannemelijk te maken dat u in Aliabad hebt gewoond in de jaren voorafgaand aan uw vertrek. Gevraagd naar voorbeelden van bekende personen die actief zijn in of afkomstig zijn uit uw regio, spreidt u verscheidene namen tentoon maar u beperkt zich louter tot personen die tot uw eigen dorp zouden behoren (CGVS, p. 28). Het bestaan van de figuren die u zelf naar voren schuift en hun bijhorende functie, het zou gaan om de malik en de dorpsouderen, kan noch worden bevestigd, noch worden ontkend. U blijkt andermaal niet in staat om uit eigen beweging personen te benoemen die buiten uw dorp bekend zijn (CGVS, p. 29). Opnieuw kan het geheel niet overtuigen dat iemand die zo lang in dezelfde regio zou hebben gewoond, werkelijk geen enkele spontane en doorleefde informatie naar voren weet te brengen. U heeft daarenboven nooit gehoord van mullah A. S., de schaduwgouverneur van de taliban in Kunduz die mee verantwoordelijk was voor de inname van de provinciehoofdstad in 2015 en sindsdien al meerdere keren werd doodverklaard (CGVS, p. 29; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Ook de naam S. K., de schaduwcommandant van de taliban in uw district, zegt u niets. Het hoeft weinig verder betoog dat uw kennis bijzonder lacunair blijkt te zijn en dat u op geen enkele manier aannemelijk weet te maken effectief onafgebroken in het district Aliabad te hebben gewoond. Er kan dus worden besloten dat uw verklaringen omtrent uw beweerdde herkomst op geen enkele manier als doorleefd kunnen worden beschouwd, noch geeft u ook maar enige blijk van enige affiniteit met de regio of geraakt u verder dan vage vermeldingen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan uw bewering zijnde dat u in Afghanistan van uw geboorte tot uw vertrek onafgebroken in het dorp Omarkhail in het district Aliabad in de provincie Kunduz zou hebben gewoond.

Terzijde kan nog worden toegevoegd dat uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond in de periode net nadat de taliban in Afghanistan de macht in handen had genomen. Er werden u in dit kader enkele vragen gesteld omtrent deze veranderde situatie. Zo wordt u onder andere gevraagd of u gevolgd heeft wat er zich in die periode in uw thuisland aan het afspelen was, waarop u te kennen geeft hier niet veel van te weten (CGVS, p. 4). Wanneer er vervolgens gepolst wordt naar uw persoonlijke mening omtrent het hele gebeuren in uw thuisland en uw gedachten ten aanzien van de positie van de taliban, verwijst u slechts naar uw eigen problemen die u zogenaamd met hen zou hebben gehad, alsook dat uw leven hier in België is. Dergelijke onderkoelde en weinig doorleefde reacties zijn enigszins opmerkelijk te noemen, gezien het toch gaat om betekenisvolle ontwikkelingen en een significante periode in de geschiedenis van uw geboorteland.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet noodzakelijk betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en misschien ooit woonachtig bent geweest in het district Aliabad in de provincie Kunduz. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Het CGVS dient hierbij aan te stippen dat het loutere feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud wel een aantal elementen correct kon weergeven geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen aangaande uw algemene basiskennis en uw vertrouwdeheid met uw verklaarde regio van herkomst. De lacunes en fouten in uw kennis zijn van een dermate aanzienlijk dat ze niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die u wel op een correcte wijze weergaf.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om

internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hierboven werd reeds aangehaald dat u na een confrontatie met uw uiterst beperkte en ontoereikende verklaringen omtrent het door u voorgehouden profiel zonder meer bleef volharden in uw beweringen (zie supra). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud tevens uitdrukkelijk geconfronteerd met de twijfels die het CGVS koestert omtrent uw voorgehouden onafgebroken verblijfplaats in Afghanistan (CGVS, p. 32-33). Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen en blijft u volhouden dat u nooit ergens anders hebt gewoond, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat ook uw asielrelaas an sich in wezen niet geloofwaardig kan worden bevonden. U slaagt er allerminst in op een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft enigszins aannemelijk te maken. Uw verklaringen worden om te beginnen immers gekenmerkt door verscheidene fundamentele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen danig ondermijnen. Vooreerst beweert u initieel dat de taliban mensen in uw dorp zouden hebben geslagen en dat ook u door leden van deze groepering zou zijn geslagen (CGVS, p. 21), hetgeen moeilijk in overeenstemming valt te brengen met uw latere verklaring, zijnde dat u nog nooit een talib face to face zou hebben gezien (CGVS, p. 25). Ook wat betreft de tijdsituering van de door u aangehaalde problemen kunnen verscheidene incoherenties worden vastgesteld. Zo geeft u te kennen dat u na de vermeende problemen nog een maand bij uw oom ondergedoken zou hebben gezeten en dat deze zogenaamde problemen een maand nadat de taliban de controle over uw omgeving zou hebben overgenomen, hun aanvang zouden hebben gevonden (CGVS, p. 20, p. 25). Het moment waarop de taliban uw regio zou hebben ingenomen, situeert u echter vijf tot zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 21), waardoor uw tijdslijn geheel niet coherent valt te noemen. Evenmin coherent zijn uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die zich na uw vertrek uit het land zouden hebben afgespeeld. Zo beweert u dat uw broers een maand nadat u het land verliet door de taliban zouden zijn meegenomen, een maand later zou ook uw vader door de groepering zijn meegenomen – hetgeen u vreemd genoeg tijdens uw vrije relaas aanvankelijk op geen enkel moment naar voren brengt (CGVS, p. 26). De gevangenneming van uw vader situeert u echter eveneens een maand na uw vertrek, hetgeen dan weer niet strookt met uw voorgaande verklaringen. Bovendien laat u bij de DVZ uitschijnen dat de ontvoering van uw twee jongere broers zich nog voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben voorgedaan, waar u dit gebeuren op het CGVS vervolgens na uw vertrek plaatst (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Door uw uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die zich in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, dienen ernstige twijfels te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van deze vermeende gebeurtenissen en bijgevolg dus ook de vrees die u hieruit puurt.

Voorts bevestigt u aanvankelijk Afghanistan te hebben verlaten vanuit uw eigen huis in Omarkhail (CGVS, p. 19), om later aan te geven dat u eerst nog gedurende maand bij uw maternale oom zou hebben verbleven (CGVS, p. 20). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u echter te kennen gegeven dat u slechts een enkele keer in het huis van deze maternale oom in Omarkhail geweest zou zijn, namelijk toen u nog heel erg klein was (CGVS, p. 17). Wederom bent u niet consistent. Indien u bovendien uw huis werkelijk zou hebben moeten verlaten om aan de taliban te ontkomen, dan mag het bijzonder merkwaardig heten dat u dan vervolgens eenvoudigweg intrekt bij uw oom in hetzelfde dorp, waar de taliban u makkelijk zou hebben kunnen terugvinden. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt wat betreft de zogenaamde verhuis van uw gezinsleden. Ook uw ouders en uw broers zouden een hele tijd geleden bij uw maternale oom zijn gaan wonen omdat zij nog steeds door de taliban zouden zijn lastiggevallen (CGVS, p. 14, p. 16, p. 20, p. 26). Dat zij dan tevens gewoon in hetzelfde dorp zouden blijven en dat er klaarblijkelijk nog steeds naar u zou worden gevraagd (CGVS, p. 21), kadert niet in een logisch geheel. Daarbij kan tevens worden

opgemerkt dat indien de taliban het werkelijk op u gemunt zou hebben, het mag verbazen dat zij u niet simpelweg gevonden zouden hebben toen zij bij uw huis zouden zijn langsgekomen en dat uw ouders u zo eenvoudig zouden hebben kunnen verstoppen (CGVS, p. 24-25). Daarenboven doet het behoorlijk de wenkbrauwen fronsen dat u en uw vader doorheen deze periode steevast wekelijks naar de moskee zouden zijn blijven gaan (CGVS, p. 23), terwijl dit net de plek zou zijn geweest waar de taliban zich zou hebben opgehouden en waar de dorpsbewoners hun leden eten zouden moeten komen brengen (CGVS, p. 24). Uw met tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden gevulde verklaringen weten geheel niet te overtuigen, er dienen ernstige twijfels geplaatst te worden bij uw vermeende problemen met de taliban en uw daaruit voortvloeiende vrees.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft de twee taskara's die u neerlegde, volgens u de taskara's van uw vader en paternale oom, verwijst het CGVS naar bovenstaande motiveren, waaruit blijkt dat deze documenten niet in staat zijn om uw identiteit, werkelijke herkomst en asielrelaas enigszins te onderbouwen. De enveloppe waarin u deze taskara's werden opgestuurd, is in wezen niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Niettemin kan hier volledigheidshalve nog bij worden opgemerkt dat het ietwat merkwaardig is dat deze aan u geadresseerde post werd opgestuurd naar H. S., terwijl u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud had aangegeven niet gekend te zijn onder andere namen (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, geeft u te kennen dat uw vader de postbeambte zou hebben opgedragen om de enveloppe te adresseren aan H. O., maar dat deze persoon een fout zou hebben gemaakt en in plaats daarvan uw facebooknaam zou hebben genoteerd (CGVS, p. 34). Een vage en eigenaardige uitleg die de wenkbrauwen doet fronsen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale

individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer

blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Inzake de vluchtelingenstatus, vangt verzoeker aan door te stellen dat hij vervolging door de taliban vreest wegens het behoren tot de sociale groep van jonge mannen in Afghanistan die rekrutering riskeren en wegens zijn verwestering (het behoren tot de sociale groep van 'verwesterde Afghanen' en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging).

Wat betreft zijn vrees voor rekrutering is verzoeker het niet eens met de weigeringsmotieven van verweerder. Hij wijst erop een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Daarnaast tracht verzoeker de concrete weigeringsmotieven te weerleggen aangaande zijn identiteit, zijn leeftijd, zijn levensomstandigheden in Afghanistan, zijn leven in Omarkhail en aangaande zijn vluchtrelaas en geloofwaardigheid van zijn vrees in het licht van objectieve informatie.

Voorts wordt in het verzoekschrift verzoekers vrees wegens verwestering aangekaart. Verzoeker licht toe dat hij sinds augustus 2020 in België verblijft en Afghanistan in 2019 heeft verlaten en wijst erop dat het Nansen-verslag van oktober 2021 in dit verband waardevolle inzichten biedt. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting waarbij wordt gewezen op rechtsleer, rapporten en rechtspraak wordt aangaande de vluchtelingenstatus geconcludeerd dat de cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden ertoe leidt dat verzoeker moet worden erkend als vluchteling.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt omstandig ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan met verwijzingen naar rechtsleer, rapporten en rechtspraak waarbij verzoeker betoogt dat verweerders analyse voorbarig is gelet op het gebrek aan voldoende nauwkeurige en actuele informatie. Tot slot wordt in het verzoekschrift de socio-economische en humanitaire situatie geanalyseerd.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt er gewezen op volgende inventaris der bronnen:

1. European Parliament, "European Parliament resolution of 12 September 2013 on the situation of unaccompanied minors in the EU", 12 September 2013, beschikbaar op : https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-7-2013-0387_EN.html?redirect.

2. Platform Kinderen op de vlucht, "Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen", September 2017, p. 23, beschikbaar op : <https://www.kinderenopdevlucht.be/files/Image/mena-Cadre-juridique/Leeftijdsschatting-as-printed.pdf>.

3. Landinfo, "The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29 juni 2017, beschikbaar op : <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban-29062017.pdf>.

4. EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment, 10 juli 2012, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/4ffc30a82.html>.

5. EASO – Country Guidance : Afghanistan, juni 2018, beschikbaar op : <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>.

6. Nansen, "Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek", oktober 2021, beschikbaar op : <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>.

7. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.htm>.
8. UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.htm>.
9. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>.
10. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.htm>.
11. Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, Rome, Council of Europe Treaties Series, nr 5.
12. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html.
13. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>.
14. Bv. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygting.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>.
15. Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf. 55
16. Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, 2019, beschikbaar op: https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_beitrag_stahlmann.pdf.
17. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf.
18. Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf.
19. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghansreturning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>.
20. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf.
21. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842.
22. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf.
23. C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", Forced Migration Review 2013, (62).
24. InfoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-talibanaffirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=fb.
25. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf.
26. EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>.
27. F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", Asylmagazin 2019, (276).
28. C. DAUVERGNE, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", Michigan Journal of International Law, 2016.
29. UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention", 28 april 2004, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>.
30. Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf.

- 31.B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denounces-deviantbeliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>. 56
- 32.UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
- 33.UNHCR Guidelines on International Protection, "Membership of a particular social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 7 mei 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/3d58de2da.pdf>.
- 34.Asylos, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f-442155ca1249>.
- 35.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, (1).
- 36.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635).
- 37.Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf.
- 38.NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw", 2020, <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2020/05/NANSEN-Profiel-2-20-Nood-aan-internationale-beschermingvan-Afgaanseverwesterde-vrouw.pdf>.
- 39.E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, (78).
- 40.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>.
- 41.N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", *Migration Policy Practice* 2016, (36).
- 42.Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan", beschikbaar op <https://rli.blogs.sas.ac.uk/2021/09/01/the-fallof-kabul-internationalprotection-in-the-context-of-the-armed-conflict-and-violence-in-afghanistan/>.
- 43.EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf.
- 44.OSAR, « Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles », 12 september 2019, beschikbaar op: https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/190912-afg-sicherheitslage-f.pdf.
- 45.Amnesty International, "Afghanistan 2019", beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2019/asie-pacifique-rapport-annuel-2019/article/afghanistan-rapportannuel-2019>.
- 46.Human Rights Watch, "Civilians Are Losing the War in Afghanistan", 14 september 2018, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>.
- 47.HRW, "Afghanistan – Events of 2019", beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/afghanistan>.
- 48.EASO, "Afghanistan security situation : country of origin information report", January 2022, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf.
- 49.UNHCR, "Position on returns to Afghanistan", 17 augustus 2021, blz. 2-3, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/publisher,UNHCR,,611a4c5c4,0.html>. 57
- 50.UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan", February 2022, blz. 2-3, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>.
- 51.EASO, "Afghanistan : country focus, January 2022, blz. 8-9, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf.
- 52.European Country of Origin Sponsorship, "EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing (joint) Fact Finding Missions", November 2010, blz. 6-8, beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/site/assets/files/1956/20101118-ecs-ffm-guidelines-final-version.pdf>.
- 53.EASO, "Afghanistan : security situation update", September 2021, blz. 100-102, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_update_20210909.pdf.

54.M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016.

55.La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>

56.VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit", 31 maart 2022, beschikbaar op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trekt-aanalarmbel-over-afghanistan/>

57.La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022, beschikbaar op <https://www.lalibre.be/international/asia/2022/02/03/afghanistan-les-talibans-estiment-se-rapprocher-dune-reconnaissance-internationale-5IROTHVWHZAZFCPIQXIXCY2CIQ/>,

58.La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022, beschikbaar op <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/02/17/lafghanistan-un-nouvel-enfersur-terre-ce-nest-pas-une-fatalite-GOLERCWAH5E47N27HG6W6CXDNY/>,

59.UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lance-appel-communauteteinternationale.html>

60.UK Home Office, « Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban», februari 2022, pp. 7-8, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.

61.RTBF, "Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime ", 9 februari 2022, beschikbaar op <https://www.rtb.be/article/afghanistan-a-kaboul-les-talibans-effacent-les-signes-de-lancien-regime-10931196>.

62.UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lance-appel-communauteteinternationale.html>.

63.United Nations News, « Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU », 17 januari 2022, beschikbaar op <https://news.un.org/fr/story/2022/01/1112372>.

64.France TV info, « Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir », 16 augustus 2021, https://www.francetvinfo.fr/monde/moyen-orient/afghanistan-ces-metiers-menaces-par-le-retour-des-talibans-au-pouvoir_4739139.html."

2.2.2. Op 24 mei 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke

en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de taliban die hem wilden rekruteren.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd wordt en dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang komt te staan door zijn vage, lacunaire en onaannemelijke verklaringen omtrent zijn identiteit, persoonlijk leven, familiaal netwerk en verblijfplaats in Afghanistan waardoor verzoeker geen zich biedt op zijn werkelijke herkomst en persoonlijke omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt met reden geoordeeld dat niettegenstaande verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo wordt op goede gronden ten eerste het volgende vastgesteld:

"Eerst en vooral legde u geen enkel origineel en overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 14 december 2020, p. 1), werd u

nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. U legde echter geen enkel betrouwbaar document neer ter staving van uw eigen identiteit. U legde dan wel de taskara's van personen die u aanduidt als zijnde uw vader en paternale oom neer (CGVS p. 20), deze documenten kunnen uw identiteit geheel niet staven, noch bewijzen deze documenten dat de erin vermelde personen werkelijk uw familieleden zijn. Enige familieband wordt immers op geen enkele manier aangetoond. Het is daarbij opmerkelijk dat u wel deze twee taskara's weet neer te leggen, maar dat van uw eigen taskara klaarblijkelijk elk spoor ontbreekt. Dat uw familieleden wel in staat bleken te zijn om hun eigen taskara's vanuit Afghanistan naar u op te sturen, maar uw eigen taskara dan niet zouden hebben bijgevoegd –ondanks dat het document zich in uw huis zou bevinden (CGVS, p. 20) – doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. U geeft hiervoor als reden dat zij omwille van uw zogenaamde problemen met de taliban het huis dienden te verlaten en bij een maternale oom zijn ingetrokken, weliswaar in hetzelfde dorp. De door u beschreven problemen kunnen echter niet als geloofwaardig worden bestempeld (zie infra), en zelfs indien u in uw eigen verklaringen hieromtrent zou worden gevolgd – in casu quod non - dan nog kan er geen enkele geldige reden worden opgeworpen waarom uw eigen taskara niet zou kunnen worden overgemaakt. U zou immers na de aanvang van de problemen nog een maand in het dorp hebben verbleven, en uw familie zou zich nog steeds in hetzelfde dorp bevinden. Dat u nalaat om uw eigen identiteitsdocumentatie voor te leggen, laat een eerste keer het vermoeden rijzen dat u doelbewust mist spuit over uw identiteit, persoonlijke achtergrond, profiel en werkelijke verblijfplaatsen. Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook een eerste keer daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Bijgevolg resten er slechts uw blote verklaringen omtrent uw identiteit, familiaal netwerk en recente herkomst, die opvallend tegenstrijdig en lacunair zijn."

Door te betogen dat een gebrek aan bewijs een asielzoeker niet kan verweten worden en te volharden in zijn verklaringen dat hij zijn dorp in allerijl is ontvlucht en dat ook zijn familie het dorp moest ontvluchten, kan verzoeker voorgaande concrete motieven niet weerleggen. Zijn uitleg valt immers niet te rijmen met de vaststelling dat hij evenwel na de aanvang van de voorgehouden problemen - waaraan geen geloof kan gehecht worden (infra) - nog een maand in zijn dorp heeft verbleven waarbij hij initieel aangaf vanuit zijn eigen huis te zijn vertrokken en dat zijn familie bij de maternale oom in hetzelfde dorp is ingetrokken (persoonlijk onderhoud, p. 14, 17, 19-20). Bovendien kan verzoeker niet afdoende verklaren hoe hij er dan evenwel in geslaagd is twee andere taskara's neer te leggen die hem konden opgestuurd worden maar zijn eigen taskara die zich in verzoekers huis zou bevinden (persoonlijk onderhoud, p. 20), dit in hetzelfde dorp als waar zijn ouders sinds zijn vertrek verblijven, hem niet bezorgd kan worden.

Waar verzoeker nog aanstipt dat hij verschillende vragen kon beantwoorden over zijn geboortedorp en zijn vrees hoe dan ook geen verband houdt met zijn identiteit maar met het feit dat hij een jonge Afghaanse man is, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist, gaat hij eraan voorbij dat in casu geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen als zou hij heel zijn leven in het dorp Omarkhail hebben doorgebracht (infra) alwaar volgens hem de voorgehouden problemen zich hebben afgespeeld.

De Raad wijst er hierbij op dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve

indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan, quod non in casu. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

Verder merkt de commissaris-generaal pertinent op:

“Ten tweede dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij op 16 oktober 2020 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over nietbegeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Wanneer u later door de DVZ werd geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, bleef u volhouden dat uw echte leeftijd 17 jaar was (zie Verklaring DVZ, vraag 4). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u aan 17 jaar oud te zijn, hetgeen u baseert op uw vermeende taskara die evenwel niet kan voorleggen (CGVS, p. 5). Opnieuw werd u geconfronteerd met het gegeven dat u in wezen ongeveer 27 jaar oud blijkt te zijn, wederom houdt u vol dat u uw echte leeftijd zou hebben weergegeven. Dat u te kennen geeft de wet hier te respecteren, doet niet af aan het feit dat u betrekkelijk bedrieglijke verklaringen omtrent uw leeftijd hebt afgelegd. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige blijft voordoen, een leeftijdsverschil van wel tien jaar, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker bekritiseert de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij die niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier en houdt vol bij aankomst in België 17 jaar oud te zijn geweest waarmee rekening diende gehouden te worden. In de huidige procedure kan verzoeker evenwel de vastgestelde meerderjarige leeftijd bij beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, die zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt, niet nuttig betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Zodoende is verzoekers betoog in dit verband in casu niet dienstig.

Bijkomend stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker reeds 26 jaar (of reeds 23 jaar met 2,3 jaar standaarddeviatie) en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en nauwkeurige verklaringen af te leggen over zijn identiteit, levensomstandigheden, familiaal netwerk en herkomstregio. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen zodat verzoeker niet dienstig anders kan voorhouden.

Daarnaast kan de Raad volgende motieven bijtreden:

“Bovenstaande vaststelling in verband met uw leeftijd, namelijk dat u niet minderjarig bent en dat u in werkelijkheid wel tien jaar ouder bent dan u zich wenst voor te doen, dient in rekening te worden gebracht wanneer een blik wordt geworpen op uw allerm minst toereikende verklaringen omtrent uw eigen profiel en dagelijks leven in Afghanistan. U biedt immers doorheen uw verklaringen geen zicht op uw werkelijke levensomstandigheden in uw land van herkomst. Er kan om te beginnen geen enkel geloof worden toegeschreven aan uw beweringen dat u in Afghanistan nooit buiten zou zijn gekomen en dat de dagen ‘gewoon voorbijgingen’ (CGVS, p. 11). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals wordt gevraagd om concreet uw dagen in uw land van herkomst toe te lichten, geraakt u niet verder dan de tamelijk onaannemelijke bewering dat u ’s ochtends opstond, vervolgens louter binnen bleef bij uw ouders en nooit buiten kwam. Dat u werkelijk nooit uw huis zou hebben verlaten is an sich reeds geheel niet

aannemelijk, gezien uw werkelijke leeftijd des te meer. Ook het zogenaamde gegeven dat u niemand zou kennen (CGVS, p. 13), lijkt – de Afghaanse Pashtounsamenleving indachtig – in wezen uit de lucht gegrepen. De ongeloofwaardigheid van deze bewering wordt verder bevestigd door het feit dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer te kennen geeft dat u wekelijks de plaatselijke moskee bezocht om te bidden en dus wel degelijk heeft deelgenomen aan de Afghaanse maatschappij (CGVS, p. 23). Het blijkt duidelijk dat u van in den beginne geen klare wijn wenst te schenken omtrent wie u bent en wat u deed, waardoor uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt.

Dat u niet de intentie heeft om een duidelijk zicht te bieden op uw achtergrond, blijkt voorts ook uit het feit dat u geheel niet in staat blijkt te zijn om enige concrete en doorleefde informatie te verschaffen wat betreft de zogenaamde dagelijkse activiteiten van uw familie. U beweert dat uw vader een landbouwer zou zijn die zich zou bezighouden met de teelt op de eigen gronden. De opbrengst zou voornamelijk voor eigen gebruik zijn geweest, maar indien jullie over overschotten beschikten dan zouden jullie deze tevens hebben verkocht (CGVS, p. 11). U geeft verder te kennen dat u uw vader zou hebben geholpen in de landbouw. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat dan net uw taak zou zijn geweest, geeft u aan dat u uw vader eten moest gaan brengen. Rekening houdend met uw werkelijke leeftijd, op het moment van uw vertrek uit Afghanistan was u immers reeds ongeveer 25 jaar oud, kan het moeilijk overtuigen dat uw dagelijkse activiteiten als oudste zoon van het gezin slechts beperkt zouden zijn geweest tot het af en toe eten brengen naar uw vader, voor de rest het huis niet uitkomen en binnen wat volleybal spelen met uw broers. Dat u vervolgens in wezen niets kan zeggen over de zogenaamde landbouwactiviteiten van uw vader, brengt uw algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen. U zegt dat er op jullie landbouwgronden enkel rijst en graan zou worden geteeld (CGVS, p. 11), maar wanneer u gevraagd wordt om de desbetreffende teelt verder toe te lichten kan u werkelijk geen enkel zinnig antwoord naar voren brengen (CGVS, p. 12). U wordt gevraagd om meer te vertellen over de rijstteelt, maar kan slechts naar voren brengen dat u het niet weet en dat uw vader alles deed. U weet niet hoe rijst geplant moest worden of hoe dat juist in zijn werk gaat, u weet niet of rijst moet geplukt of gesneden of nog op een andere manier geoogst moet worden, evenmin kan u enige concrete informatie geven omtrent de graanteelt. U bent tevens niet op de hoogte van de juiste oogsttijden en zegt in wezen letterlijk dat u niets weet over landbouw (CGVS, p. 12). Dit onaanvaardbaar niveau aan kennis wringt des te meer gezien uw verklaringen als zou u met school zijn moeten stoppen om uw vader bij zijn werk te helpen (CGVS, p. 9). Zelfs al zou u niet zelf op de gronden hebben gewerkt en enkel uw vader van voedsel hebben voorzien, dan nog kan het op geen enkele manier overtuigen dat u als oudste zoon van het gezin helemaal niets zou weten over de dagdagelijkse landbouwactiviteiten van uw vader. Bovendien komen ook uit uw lacunaire kennis omtrent de door u voorgehouden regio van herkomst verscheidene elementen naar voren die het door u naar voren geschoven profiel danig ondermijnen (zie infra). Het mag duidelijk zijn dat u geheel niet aannemelijk weet te maken dat u en uw directe familieleden in Afghanistan in wezen ooit actief zouden zijn geweest in de landbouw. Van een volwassen oudste zoon binnen een landbouwgezin kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze enige doorleefde informatie kan geven omtrent de verwezenlijkte landbouwactiviteiten, in casu quod non. Ook wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud een eerste keer de kans wordt geboden om meer duidelijkheid en details te verschaffen over uw dagelijks leven, geeft u niet thuis en begint u over uw zogenaamde problemen met de taliban (CGVS, p. 13-14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe uw dagelijks leven eruitzag nog voor uw vermeende problemen met de taliban zich zouden hebben voorgedaan, geraakt u niet verder dan te beweren dat u altijd al problemen met deze groepering zou hebben gehad, hetgeen in wezen geheel tegenstrijdig blijkt met uw latere verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen, die an sich evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht (zie infra). Doorheen het persoonlijk onderhoud wordt duidelijk dat u in wezen op geen enkele manier een duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke achtergrond, uw werkelijke activiteiten en werkelijk leven in Afghanistan en dat u doelbewust mist spuit omtrent deze essentiële aspecten. Op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt u geconfronteerd met deze opmerkingen en wordt u alsnog de kans geboden om open kaart te spelen, waarop u slechts repliceert dat u alles hebt uitgelegd wat u wilde uitleggen en alles hebt gezegd wat u zou hebben gezien en meegemaakt (CGVS, p. 33). Dat u desondanks blijft vasthouden aan uw zonder meer misleidende en ontoereikende verklaringen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Het hoeft weinig verder betoog dat de bovengenoemde vaststellingen uw geloofwaardigheid onherroepelijk ernstig in het gedrang brengen.”

In het verzoekschrift wordt ten eerste toegelicht dat verzoeker geenszins verklaarde dat hij niemand in absolute zin kende en zijn antwoord slechts betrekking heeft op de professionele volleybalwedstrijden en dat hij dus niemand kende onder de volleybalspelers in zijn dorp. Hoewel verzoeker kan gevolgd worden in dit betoog gelet op de context van de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud (p. 13) moet de Raad evenwel beklemtonen dat verzoeker met dit betoog geen ander licht kan werpen op de overige draagkrachtige motieven aangaande het gebrek aan doorleefde verklaringen inzake zijn daginvulling gelet op zijn verklaringen dat de dagen “gewoon voorbijgingen” en dat hij nooit buiten kwam (persoonlijk

onderhoud, p. 11), dit terwijl uit zijn latere verklaringen blijkt dat hij wekelijks de moskee bezocht en dus wel degelijk deelnam aan de Afghaanse maatschappij (persoonlijk onderhoud, p. 23).

Wat betreft zijn onaannemelijke verklaringen omtrent de dagelijkse activiteiten van zijn familie en hemzelf, wijst verzoeker op zijn minderjarigheid ten tijde van de feiten en meent dat de commissaris-generaal zijn verklaringen veel te streng heeft opgevat. Door in zijn minderjarigheid ten tijde van de feiten te volharden, kan verzoeker zijn onaannemelijke verklaringen aangaande zijn dagelijkse activiteiten als oudste zoon van een landbouwer geenszins verschenken daar immers uit de definitieve beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds ruim meerderjarig moet zijn geweest zijnde reeds ongeveer 25 jaar (of 22 jaar met de standaarddeviatie in casu in acht genomen).

Verzoeker tracht nog zijn gebrekkige verklaringen aangaande de landbouwactiviteiten van zijn familie te weerleggen door te benadrukken dat hij zijn vader enkel eten bracht en hem het vak nooit werd geleerd omdat op een betere toekomst werd gehoopt voor hem. Verzoeker betoogt dat hij in het uiterst afgelegen plattelandsgebied geen andere mogelijkheden had om activiteiten te ontplooien dan dewelke hij heeft beschreven. Door te volharden in zijn verklaringen op het CGVS en louter de volgens hem strenge gevolgtrekkingen van verweerder te bekritisieren brengt verzoeker geenszins valabele argumenten bij die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen. Waar verzoeker aanvoert dat hem het vak nooit werd geleerd omdat op een betere toekomst werd gehoopt voor hem moet bovendien opgemerkt worden dat dergelijke post factum uitleg geenszins in lijn ligt met verzoekers eerdere verklaring dat hij op zijn achtste moest stoppen met school omdat hij zijn oude vader moest helpen op het land (persoonlijk onderhoud, p. 9).

Verzoeker slaagt er tevens niet in afbreuk te doen aan de terechte vaststelling dat hij ook met betrekking tot zijn familiaal netwerk geen geheel eenduidige opeenvolgende verklaringen weet af te leggen:

“Zo beweerde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming dat uw broer A. 19 jaar oud zou zijn (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Later, bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, beweert u dan weer dat A. 16 jaar oud zou zijn (CGVS, p. 16; zie Verklaring DVZ, vraag 17). Hiermee geconfronteerd, beweert u slecht dat u nooit zou hebben gezegd dat A. 19 jaar oud is (CGVS, p. 32). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet echter geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Ook uw verklaringen omtrent de leeftijden van uw resterende broers zijn allerminst consistent te noemen. Zo zou N. A. bij uw aanmelding 11 jaar oud zijn geweest, vervolgens bij de DVZ – drie maanden later – 14 jaar oud zijn geweest en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer 13 jaar oud zijn geweest. Bij de DVZ gaf u verder nog te kennen dat Z. 15 jaar oud zou zijn en dat N. 13 jaar oud zou zijn, om vervolgens negen maanden later op het CGVS te beweren dat Z. 14 jaar oud zou zijn en N. 12 jaar oud zou zijn. Tevens merkwaardig is het gegeven dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen geeft dat u niet zou weten welke leeftijd uw ouders net zouden hebben, terwijl u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming wel exacte leeftijden voor uw ouders hebt weergegeven (CGVS, p. 17; zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Dergelijke incoherenties zijn evenmin bevorderlijk voor uw alreeds aanzienlijk aangetaste algehele geloofwaardigheid.”

Er wordt in het verzoekschrift gerepliceerd dat het gegeven dat verzoeker de precieze leeftijd van zijn familieleden niet kent een realiteit is in de Afghaanse samenleving en verzoeker dus schattingen heeft gegeven. Zelfs indien kan aangenomen worden dat in Afghanistan minder belang wordt gehecht aan leeftijden moet de Raad opmerken dat verzoeker niet wordt verweten dat hij hieromtrent geen kennis had of slechts schattingen gaf doch wordt in casu vastgesteld dat hij in dit verband geen eenduidige verklaringen kon afleggen. Verzoeker slaagt er niet in de vele incoherenties hieromtrent te verschenken.

De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden dat uit de hierboven toegelichte vaststellingen duidelijk naar voren komt dat verzoeker er niet voor terugdeinst bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent diverse belangrijke aspecten wat betreft het door hem aangemeten profiel en leven in zijn land van herkomst. Hiermee bemoeilijkt verzoeker ook volgens de Raad bewust het onderzoek naar zijn nood aan bescherming en rijzen er bij voorbaat zeer ernstige twijfels bij de waarachtigheid van de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

Voorts kan de Raad de commissaris-generaal volgen in diens oordeel dat evenzeer dient te worden benadrukt dat het CGVS weinig geloof kan toeschrijven aan verzoekers beweringen als zou hij zijn hele leven in Afghanistan hebben doorgebracht in het dorp Omarkhail in het district Aliabad in de provincie Kunduz.

Hieromtrent wordt vooreerst terdege gemotiveerd:

“Er kunnen immers vooreerst twijfels worden geplaatst bij uw algemene geografische en dagdagelijkse kennis van de regio waar u onafgebroken van uw geboorte tot uw vertrek zou hebben gewoond (CGVS,

p. 6). Ondanks het feit dat u ernaartoe zou zijn gegaan om uw taskara te laten maken en de desbetreffende plaats niet zo ver van uw eigen dorp gelegen is, bent u niet in staat om het districtscentrum van Aliabad juist te situeren (CGVS, p. 8-9). Wanneer u wordt gevraagd om een aantal dorpen op te noemen die in uw omgeving liggen, geraakt u niet verder dan het opsommen van drie dorpen die u eerder reeds grotendeels als subdorpen van Omarkhail had benoemd en die geen van allen worden aangeduid op de beschikbare kaarten (CGVS, p. 6, p. 8). U kan evenmin dorpen noemen die u gepasseerd zou zijn op weg naar het districtscentrum (CGVS, p. 9). U beweert overigens dat er buiten de aangrenzende districten van Aliabad en de grens met de provincie Baghlan, de provincie Kunduz geen andere belangrijke grenzen kent, terwijl uw provincie een landgrens en belangrijke grensovergang met Tadzjikistan deelt (CGVS, p. 8). Daarbij weet u niet wat de hoofdstad van uw provincie is en heeft u aanvankelijk nog nooit gehoord van een grote stad in uw regio (CGVS, p. 7), om vervolgens wel te spreken over 'de stad van Kunduz' (CGVS, p. 8). Uw initiële verklaringen doen, gezien de bekendheid en relevantie van Kunduz stad in de regio en het feit dat u dus wel degelijk op de hoogte bent van het bestaan van deze stad, behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. U beweert evenwel nooit uit uw eigen dorp te zijn gekomen (CGVS, p. 7), maar hier valt bezwaarlijk enig geloof aan toe te schrijven. U zou om te beginnen immers een taskara in het districtscentrum hebben gehaald. Daarbij verwijst het CGVS eveneens naar bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van het door u aangemeten profiel en dagdagelijks leven in Afghanistan, alsook uw misleidende verklaringen wat betreft uw leeftijd (zie supra). Er kan van u dus redelijkerwijze verwacht worden dat u meer concrete en doorleefde informatie weet te verschaffen omtrent de regio waar u ongeveer vijfentwintig jaar zou hebben doorgebracht en waar u deelnam aan de samenleving."

Verzoeker meent dat het CGVS gelet op zijn profiel te veeleisend is en beklemtoont zijn minderjarigheid gedurende zijn leven in Afghanistan, zijn gebrekkige scholing tot zijn acht jaar zonder geografisch onderwijs en het gegeven dat hij zijn dorp bijna nooit heeft verlaten.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijke verwachtingen heeft gesteld gelet op verzoekers meerderjarige leeftijd bij vertrek zoals reeds eerder aangestipt en gelet op zijn bewering onafgebroken van zijn geboorte tot aan zijn vertrek in het dorp Omarkhail te hebben gewoond (persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekers betoogt dat hij tot zijn achtste naar school is gegaan en geen geografisch onderwijs heeft gehad en dat hij wel enkele elementen heeft kunnen aanreiken (zoals zijn geboortedorp, provincie, district, stam, dorp, aantal dorpen in zijn stam, aantal huizen in zijn stam, enkele dorpen, aangrenzende districten en provincies, het centrum van zijn district, de naam van de districtschef, naam van zijn school en het dorp en de tijd die het kost om erheen te lopen) en correct verklaarde dat het centrum van zijn district op 15 minuten rijden van zijn dorp lag, kan geen afbreuk doen aan de draagkrachtige vaststellingen dat verzoeker het districtscentrum niet kan noemen, evenmin dorpen kan noemen die hij zou gepasseerd zijn op weg naar het districtscentrum, geen andere belangrijke grenzen kent zijnde die met Tadzjikistan en niet weet wat de hoofdstad van zijn provincie is (persoonlijk onderhoud, p. 7-9). Daarenboven heeft verweerder reeds rekening gehouden met verzoekers uitleg dat hij nooit zijn dorp zou verlaten hebben en geoordeeld dat hier geen geloof aan kan gehecht worden daar verzoeker immers zijn taskara in het districtscentrum zou gehaald hebben (persoonlijk onderhoud, p. 8-9).

In dit verband kan tevens gewezen worden op volgende omstandige motieven aangaande verzoekers opvallend lacunaire kennis van de Afghaanse kalender:

"Zo kan u niet zeggen welk jaar en welke maand het was op het ogenblik dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond (CGVS, p. 5). Evenmin weet u uw voorgehouden geboortedatum – u houdt zoals eerder vermeld nog steeds onverwijld vast aan uw minderjarigheid – in de Afghaanse kalender weergeven. U slaagt er vervolgens in om de namen van enkele Afghaanse maanden op te sommen, maar een behoorlijk ingestudeerde indruk kan worden vermoed. U kan immers niet zeggen welke van deze maanden dan net in de winter zouden vallen, hetgeen niet alleen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen onafgebroken verblijfplaats, maar tevens nog eens de ongeloofwaardigheid van uw zogenaamde profiel als boerenzoon onderstreept."

Verzoeker herinnert eraan dat hij zijn school verliet toen hij acht jaar oud was en dus geen gelegenheid heeft gehad om de Afghaanse kalender te leren kennen. Hiermee kan echter geenszins verklaard worden hoe verzoeker er dan wel in slaagt enkele Afghaanse maanden op te sommen maar deze evenwel niet eens in een seizoen kan situeren.

Evenmin kan afbreuk gedaan worden aan deze terechte overwegingen in de bestreden beslissing:

"Het oogt verder merkwaardig dat u niet in staat bent om te beschrijven in welke richting de rivier in uw omgeving, de Kunduz rivier, juist stroomt (CGVS, p. 27). Als zelfverklaard boerenzoon waarvan het gezin volledig afhankelijk zou zijn geweest van de landbouw, komt dit bijzonder eigenaardig over. Nog meer gezien u te kennen geeft dat de rivier ook overstromingen veroorzaakt (CGVS, p. 27). Verdere informatie weet u echter totaal niet weer te geven, ook niet wanneer u hier nadrukkelijk om wordt gevraagd. U kan slechts aangeven dat u niet meer informatie heeft. Wanneer u uiteindelijk toch weet te vertellen dat deze overstromingen schade aan de landbouwgronden aanrichtten en dit fenomeen zich stevast in een

specifiek seizoen voordeed, kan u dan weer niet vertellen in welk seizoen dit dan net zou zijn (CGVS, p. 28). Ook hier wordt niet alleen de geloofwaardigheid van uw bewering zijnde dat u onafgebroken in het district Aliabad zou hebben gewoond, maar ook uw profiel nogmaals onderuitgehaald. Gezien de grote impact van deze overstromingen op de regio en haar bevolking door mislukte oogsten en infrastructurele schade, kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u hieromtrent meer duiding kan geven. Tevens verbazingwekkend is dat u beweert dat er in uw regio buiten graan, rijst en wat meloenen, verder geen andere zaken worden geteeld, gezien het gegeven dat de provincie Kunduz en het district Aliabad gekend staan om hun erg rijke en gevarieerde landbouw met onder andere de teelt van druiven, pistachenoten en saffraan (CGVS, p. 27; zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier)."

Door te volharden in zijn verklaringen op het CGVS en zijn laaggeschooldheid en gebrek aan contacten te benadrukken, brengt verzoeker geenszins valabele elementen bij die voorgaande concrete en pertinente vaststellingen in het licht van de door hem geschetste context als zijnde een boerenzoon die heel zijn leven in Omarkhail heeft gewoond, kunnen ombuigen. Verzoeker kan verder door zijn gebrekkige kennis aangaande de rijke en gevarieerde landbouw in de provincie Kunduz en meer bepaald het district Aliabad te bevestigen doch te stellen dat hij niet kon weten wat in Kunduz wordt verbouwd daar hij nooit de kans heeft gehad om ervan kennis te nemen of het met zijn eigen ogen te zien, geen ander licht werpen op verweerders terechte bevindingen die steun vinden in het administratief dossier.

De Raad treedt ook volgende bevindingen bij:

"Tevens opmerkelijk zijn uw verklaringen dat er in uw gehele provincie geen enkel groter ziekenhuis te vinden zou zijn buiten de kliniek die wat dorpen verderop gelegen zou zijn (CGVS, p. 26-27), terwijl Kunduz mede gekend is om het ziekenhuis dat Artsen Zonder Grenzen er een hele tijd geleden heeft opgericht en tot op heden operationeel houdt. Dat u het bestaan van een dergelijk groot ziekenhuis ontkent is reeds merkwaardig te noemen, maar dit springt nog meer in het oog door het feit dat desbetreffend AZG-zikenhuis enkele jaren voor uw vertrek gebombardeerd is geweest door de Amerikanen, met enorm veel doden en gewonden tot gevolg (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u dit niet te binnen schiet doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. U voegt vervolgens toe, nadat het CGVS u ten overvloede vragen blijft stellen, dat mensen die te ziek of te zeer gewond waren naar de hoofdstad van de provincie dienden te gaan (CGVS, p. 27), maar deze behoorlijk oppervlakkige en algemene verklaring doet weinig doorleefdheid vermoeden en komt gekunsteld naar voren."

Verzoeker benadrukt zijn kennis van het ziekenhuis te Mehrabuddin hetgeen volgens hem wijst op zijn ervaring in Omarkhail en voert nog aan dat hij een ziekenhuis in Kunduz ter sprake heeft gebracht.

De Raad kan hierbij wijzen op de motivering in de bestreden beslissing dat het CGVS niet noodzakelijk betwist dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt en misschien ooit woonachtig is geweest in het district Aliabad in de provincie Kunduz. Het is volgens de commissaris-generaal evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Het CGVS stipt hierbij verder correct aan dat het loutere feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel een aantal elementen correct kon weergeven geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen aangaande verzoekers algemene basiskennis en zijn vertrouwdeheid met zijn verklaarde regio van herkomst. De lacunes en fouten in verzoekers kennis zijn ook naar mening van de Raad dermate aanzienlijk dat ze niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die verzoeker wel op een correcte wijze weergaf.

Door te beweren dat het normaal is dat hij zonder internetaansluiting, netwerk of contacten met de stad Kunduz niets over ziekenhuis van Artsen Zonder Grenzen weet, kan verzoeker allerm minst overtuigen gelet op de bekendheid van dit ziekenhuis dat overigens enkele jaren voor zijn vertrek werd gebombardeerd met enorm veel slachtoffers. Verzoekers oppervlakkige en algemene opmerking dat er een ziekenhuis was in de hoofdstad van de provincie kan zodoende niet volstaan.

Bovendien volgt de Raad de commissaris-generaal waar hij heeft opgemerkt dat verzoeker zeer beperkte en oppervlakkige verklaringen aflegt aangaande de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en de groeperingen en personen die hierbij betrokken waren:

"Dit is tamelijk opmerkelijk te noemen gezien het conflict in de provincie Kunduz de afgelopen jaren stevig heeft gewoed en een behoorlijke impact op de regio heeft nagelaten. Wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over het conflict met de taliban in uw regio, zegt u dat u niets weet over veiligheidsincidenten die er gebeurd zijn (CGVS, p. 29), hetgeen op zich zelf reeds een behoorlijk markante uitspraak is. Van

iemand die vijftientwintig jaar in dezelfde regio zou hebben doorgebracht en daar zou zijn opgegroeid, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij uit eigen beweging kan vertellen over het conflict en wat dit teweeg heeft gebracht in de omgeving. U kan vervolgens, na verscheidene vragen van het CGVS, dan wel naar voren brengen dat de stad Kunduz in het verleden in handen van de taliban zou zijn gevallen, maar opnieuw ontbreekt het u aan verdere concrete informatie en doorleefde verklaringen (CGVS, p. 29-30). Daarbij kan worden opgemerkt dat het enigszins merkwaardig is dat u er niet in slaagt om deze significante veiligheidsontwikkelingen zelf spontaan naar voren te brengen. Uw vader zou u hierover hebben ingelicht, maar wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd om hier meer over te vertellen kan u slechts antwoorden met 'ik weet het niet'. Dit volstrekt ontoereikende antwoord herhaalt u verder bij de vraag wanneer de stad juist zou zijn ingenomen. De val van Kunduz en de bijhorende gevechten om de controle van de stad in 2015 en een tweede keer in 2016, waarbij zowel het Afghaanse leger als buitenlandse NAVO-troepen betrokken waren, is echter een bijzonder significante en impactvolle gebeurtenis die zich heeft voorgedaan in uw directe omgeving en die bepalend was in het jarenlange Afghaanse conflict (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Dat u hieromtrent werkelijk geen enkele informatie kan weergeven, brengt uw geloofwaardigheid onherroepelijk aan het wankelen. U blijkt verder evenmin op de hoogte van de aanwezigheid van buitenlandse troepen in de provincie Kunduz (CGVS, p. 30), ondanks de nabijheid van het lang door buitenlandse troepen gebruikte airfield in de regio en de aanwezigheid van onder meer Amerikaanse, Duitse en Belgische troepen in Kunduz (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het komt evenzeer bevreemdend over dat u verklaart dat er in uw regio geen andere gewapende groeperingen buiten de taliban actief zouden zijn geweest en er geen andere groepen opstandelingen in Kunduz aanwezig zouden zijn geweest (CGVS, p. 32), terwijl Daesh een hele tijd voet aan de grond heeft gehad in de provincie waar u zogenaamd stevast gewoond zou hebben en er verscheidene andere milities in de regio actief waren (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Uw weinig doorleefde en vrijwel ondermaatse kennis omtrent de algemene veiligheidssituatie in de door u voorgehouden regio, heeft een hoogst negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid.

Hoewel u initieel, en bizar genoeg, beweerde helemaal niets te weten over bepaalde veiligheidsincidenten in uw omgeving (CGVS, p. 29), kan u later wel degelijk een concreet incident noemen (CGVS, p. 31). U beweert dat er tien jaar geleden tussen de districten Aliabad en Chardarah ongeveer honderd burgerdoden zouden zijn gevallen nadat de Amerikanen brandstoftanks van de taliban zouden hebben gebombardeerd. Dit voorval kan door het CGVS noch bevestigd, noch ontkend worden. Er dient echter de opmerking worden gemaakt dat het enigszins frappant is dat een dergelijk incident, met een enorm hoog aantal burgerslachtoffers, veroorzaakt door de buitenlandse troepen, nergens in de voor het CGVS beschikbare landeninformatie kan worden teruggevonden. Evenzeer eigenaardig is het feit dat u eerder nog beweerde dat u niet wist of er ooit buitenlandse troepen in uw provincie aanwezig zouden zijn geweest (CGVS, p. 30), en het vervolgens heeft over een buitenlandse aanval in uw district. Het gegeven dat u zelf slechts een enkel zogenaamd voorval kan vermelden dat alreeds tien jaar geleden zou zijn gebeurd en vervolgens niet vertrouwd blijkt te zijn met impactvolle veiligheidsincidenten die zich hebben afgespeeld in de recente periode voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 31-32), doet de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in de provincie Kunduz sterk teniet. Het oogt tevens bevreemdend dat u beweert dat er na de desbetreffende luchtaanval die u reeds aanhaalde, nooit meer airstrikes zouden zijn geweest in uw regio (CGVS, p. 32). Onder meer drie jaar voor uw vertrek vonden er echter nog luchtaanvallen door de Amerikaanse troepen plaats waarbij mensen om het leven kwamen (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier).

Ook andere specifieke gebeurtenissen met een aanzienlijke impact zeggen u weinig tot niets, hetgeen wederom verbazing uitlokt. Zo wordt u op een bepaald moment gevraagd of u iets kan zeggen omtrent politieagenten die om het leven werden gebracht, waarop u andermaal te kennen geeft dat u hier niets over weet (CGVS, p. 32). In de recente periode voorafgaand aan uw vertrek zijn in uw district echter op verscheidene momenten politieagenten door de taliban gedood (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U blijkt daarenboven helemaal niet op de hoogte van een hoogst impactvolle en uitgebreid gerapporteerde gebeurtenis die zich drie jaar voor uw vertrek heeft voorgedaan. In de eerste helft van 2016 ontvoerde de taliban in uw directe omgeving een groot aantal buspassagiers, waarna ze verschillende passagiers om het leven brachten en andere passagiers nog geruime tijd gegijzeld hielden (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Er werden tevens reddingsacties georganiseerd om de slachtoffers te bevrijden en de taliban heeft op verschillende momenten gedurende een aanzienlijke periode passagiers laten gaan. U geeft echter te kennen dat u helemaal niets weet over een kidnapping en gijzeling die heeft plaatsgevonden en ook wanneer er nog verder wordt gepolst naar deze specifieke gebeurtenis, waarbij er u meer details worden vermeld, rinkelt dit bij u geen belletje (CGVS, p. 31-32). Het kan zeer moeilijk overtuigen dat u omtrent bovenvermelde voorvallen werkelijk nooit iets vernomen zou hebben indien u werkelijk stevast

in Aliabad district zou hebben gewoond en geleefd. Het CGVS wenst daarbij in dit verband nogmaals te benadrukken dat ook het door u aangemeten profiel in twijfel dient te worden getrokken, alsook dat u in werkelijkheid tien jaar ouder bent dat u wenst te laten uitschijnen. U weet daarentegen wel te vertellen dat de algemene situatie op de grote weg doorheen uw district inderdaad niet veilig was omdat er werd gevochten tussen de taliban en de overheid, maar u blijkt wederom aldus niet in staat om hieromtrent concrete incidenten te vermelden (CGVS, p. 28). Met een dergelijk algemene en onnauwkeurige stelling, die nu eenmaal toepasbaar kon zijn op verscheidene regio's in uw land van herkomst, kan u uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw zogenaamd onafgebroken verblijf in Aliabad district niet meer ombuigen. Uw beperkte verklaringen omtrent de concrete recente veiligheidssituatie in uw district, die gekunsteld en weinig doorleefd overkomen, kunnen aldus niet overtuigen en schaden uw algehele geloofwaardigheid."

Verzoeker herhaalt dat hij geen schoolopleiding heeft genoten, geen netwerk, geen internetaansluiting, geen televisie of radio en een uiterst beperkt sociale kring had en dat de enige informatie werd verkregen door zijn vader.

Gelet op de impact van het conflict in verzoekers beweerde regio van herkomst kan verzoeker zijn beperkte en oppervlakkige verklaringen omtrent de veiligheidssituatie geenszins in een ander licht stellen te meer niet louter werd gevraagd naar theoretische (schoolse) kennis doch uitdrukkelijk werd gepeild naar verzoekers eigen leefomstandigheden en de veiligheidsomstandigheden in zijn beweerde herkomstregio. Dat verzoeker - die tot zijn vertrek onafgebroken in zijn dorp zou hebben gewoond, dit overigens tot zijn 25 jaar - geen weet heeft van veiligheidsincidenten en geen andere gewapende groeperingen dan de taliban kan opnoemen, kan ondanks zijn voorgehouden beperkte contacten en de afwezigheid van netwerk/radio/internet niet overtuigen gezien de bijzonder significante en impactvolle gebeurtenissen en de aanwezigheid van Daesh in verzoekers directe omgeving te meer uit verzoekers verklaringen overigens is gebleken dat hij wel degelijk deelnam aan de Afghaanse maatschappij door onder meer wekelijks de moskee te bezoeken (persoonlijk onderhoud, p. 23).

Waar verzoeker opwerpt dat hij evenwel naar een specifiek incident verwees, moet de Raad vaststellen dat met de vermelding van slechts één incident voorgaande omstandige motieven niet kunnen weerlegd worden nu verzoeker zelf aanstipt dat dit een incident van 10 jaar geleden betreft en hij evenwel in gebreke blijft recentere belangrijke incidenten te vermelden. Uit verzoekers vermelding van één incident van tien jaar geleden kan geenszins afdoende vastgesteld worden dat verzoeker in Aliabad heeft gewoond in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing met reden vastgesteld dat wat betreft bekende persoonlijkheden die actief zijn binnen verzoekers district en provincie of die uit zijn regio afkomstig zijn, verzoekers kennis hieromtrent evenmin afdoende blijkt om aannemelijk te maken dat hij in Aliabad heeft gewoond in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek:

"Gevraagd naar voorbeelden van bekende personen die actief zijn in of afkomstig zijn uit uw regio, spreidt u verscheidene namen tentoon maar u beperkt zich louter tot personen die tot uw eigen dorp zouden behoren (CGVS, p. 28). Het bestaan van de figuren die u zelf naar voren schuift en hun bijhorende functie, het zou gaan om de malik en de dorpsouderen, kan noch worden bevestigd, noch worden ontkend. U blijkt andermaal niet in staat om uit eigen beweging personen te benoemen die buiten uw dorp bekend zijn (CGVS, p. 29). Opnieuw kan het geheel niet overtuigen dat iemand die zo lang in dezelfde regio zou hebben gewoond, werkelijk geen enkele spontane en doorleefde informatie naar voren weet te brengen. U heeft daarenboven nooit gehoord van mullah A. S., de schaduwgouverneur van de taliban in Kunduz die mee verantwoordelijk was voor de inname van de provinciehoofdstad in 2015 en sindsdien al meerdere keren werd doodverklaard (CGVS, p. 29; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Ook de naam S. K., de schaduwcommandant van de taliban in uw district, zegt u niets. Het hoeft weinig verder betoog dat uw kennis bijzonder lacunair blijkt te zijn en dat u op geen enkele manier aannemelijk weet te maken effectief onafgebroken in het district Aliabad te hebben gewoond. Er kan dus worden besloten dat uw verklaringen omtrent uw beweerde herkomst op geen enkele manier als doorleefd kunnen worden beschouwd, noch geeft u ook maar enige blijk van enige affiniteit met de regio of geraakt u verder dan vage vermeldingen."

Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat het CGVS verzuimt de door verzoeker verstrekte informatie te vermelden (waaronder bijvoorbeeld de namen van dorpsoudsten, alsmede van de malik, de naam van de provinciegouverneur van Kunduz, de leider van de taliban) en zich uiterst streng concentreert op de tekortkomingen. Wederom wordt door verzoeker beklemtoond dat hij bovendien geen toegang had tot enige bron van informatie noch opleiding en wordt geconcludeerd dat het geloofwaardig is dat hij 16 jaar lang in Omarkhail heeft gewoond zonder ooit te hebben gehoord van de door verweerder genoemde persoonlijkheden. De Raad stelt vast dat verweerder van een verzoeker die beweert tot aan zijn vertrek in een bepaalde regio te hebben gewoond, dit in casu tot ongeveer zijn 25 jaar, redelijkerwijze mag verwachten dat deze personen kan benoemen die buiten zijn eigen dorp bekend zijn. Verweerder geeft in

de bestreden beslissing terecht aan dat het geheel niet kan overtuigen dat iemand die zo lang in dezelfde regio zou hebben gewoond, werkelijk geen enkele spontane en doorleefde informatie naar voren weet te brengen. Het gegeven dat verzoeker bepaalde informatie kan verstrekken, waarmee verweerder rekening heeft gehouden doch heeft geoordeeld dat deze informatie noch bevestigd noch ontkend kan worden, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Door tot slot nog steeds te volharden in zijn minderjarigheid bij vertrek terwijl uit de beslissing van de Dienst Voogdij kan vastgesteld worden dat verzoeker reeds ruim meerderjarig was bij zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan en zijn ongeschooldheid en gebrek aan contacten/informatie te benadrukken terwijl verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan en deelnam aan de maatschappij, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande overwegingen kunnen ombuigen.

Ten slotte wordt door de commissaris-generaal pertinent toegevoegd dat verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond in de periode net nadat de taliban in Afghanistan de macht in handen hadden genomen. Er werden verzoeker in dit kader enkele vragen gesteld omtrent deze veranderde situatie. Zo werd verzoeker onder andere gevraagd of hij gevolgd heeft wat er zich in die periode in zijn thuisland aan het afspelen was, waarop hij te kennen gaf hier niet veel van te weten (persoonlijk onderhoud, p. 4). Wanneer er vervolgens gepolst werd naar zijn persoonlijke mening omtrent het hele gebeuren in zijn thuisland en zijn gedachten ten aanzien van de positie van de taliban, heeft verzoeker slechts verwezen naar zijn eigen problemen die hij zogenaamd met hen zou hebben gehad, alsook dat zijn leven hier in België is. Verweerder oordeelt dat dergelijke onderkoelde en weinig doorleefde reacties enigszins opmerkelijk te noemen zijn, gezien het toch gaat om betekenisvolle ontwikkelingen en een significante periode in de geschiedenis van verzoekers geboorteland.

Hieromtrent repliceert verzoeker dat aan zijn ongeschoold profiel moet herinnerd worden en dat hij nooit heeft geleerd zijn persoonlijke mening te geven of zich te informeren. Verzoeker overtuigt allerminst rekening houdend met zijn meerderjarige leeftijd, dit reeds bij vertrek uit Afghanistan, en gelet op de impact van de machtsovername door de taliban waarbij overigens moet aangestipt worden dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij gesprekken had met zijn vader over de veiligheidssituatie in Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 29).

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen oordeelt verweerder terecht dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering dat hij in Afghanistan van zijn geboorte tot zijn vertrek onafgebroken in het dorp Omarkhail in het district Aliabad in de provincie Kunduz zou hebben gewoond. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS noch aan de Raad toekomt om te speculeren over verzoekers verblijfplaatsen binnen en buiten noch om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen verzoekers taak om zijn verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, aan te reiken terwijl verzoeker hierin manifest faalt. In de bestreden beslissing wordt daarbij correct vervolgd: *“Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hierboven werd reeds aangehaald dat u na een confrontatie met uw uiterst beperkte en ontoereikende verklaringen omtrent het door u voorgehouden profiel zonder meer bleef volharden in uw beweringen (zie supra). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud tevens uitdrukkelijk geconfronteerd met de twijfels die het CGVS koestert omtrent uw voorgehouden onafgebroken verblijfplaats in Afghanistan (CGVS, p. 32-33). Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen en blijft u volhouden dat u nooit ergens anders hebt gewoond, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.”

Verzoeker bekritiseert verweerders gevolgtrekkingen en meent dat zelfs indien hij elders in Afghanistan heeft gewoond, dit zijn vervolgingsvrees niet minder geloofwaardig maakt en evenmin zijn risico vermindert om ernstige schade te lijden indien hij zou terugkeren. Hiermee gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat - zoals ook in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt - indien verzoeker niet duidelijk

maakt waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie, hij evenmin de door hem aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt die volgens verzoeker zou volgen uit de beweerde plaatsen in zijn voorgehouden herkomstregio.

Wat verzoekers vluchtrelaas betreft, wordt in de bestreden beslissing overigens op goede gronden nog het volgende overwogen:

“Ten overvloede kan worden toegevoegd dat ook uw asielrelaas an sich in wezen niet geloofwaardig kan worden bevonden. U slaagt er allerm minst in op een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft enigszins aannemelijk te maken. Uw verklaringen worden om te beginnen immers gekenmerkt door verscheidene fundamentele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen danig ondermijnen. Vooreerst beweert u initieel dat de taliban mensen in uw dorp zouden hebben geslagen en dat ook u door leden van deze groepering zou zijn geslagen (CGVS, p. 21), hetgeen moeilijk in overeenstemming valt te brengen met uw latere verklaring, zijnde dat u nog nooit een talib face to face zou hebben gezien (CGVS, p. 25). Ook wat betreft de tijdssituering van de door u aangehaalde problemen kunnen verscheidene incoherenties worden vastgesteld. Zo geeft u te kennen dat u na de vermeende problemen nog een maand bij uw oom ondergedoken zou hebben gezeten en dat deze zogenaamde problemen een maand nadat de taliban de controle over uw omgeving zou hebben overgenomen, hun aanvang zouden hebben gevonden (CGVS, p. 20, p. 25). Het moment waarop de taliban uw regio zou hebben ingenomen, situeert u echter vijf tot zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 21), waardoor uw tijdslijn geheel niet coherent valt te noemen. Evenmin coherent zijn uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die zich na uw vertrek uit het land zouden hebben afgespeeld. Zo beweert u dat uw broers een maand nadat u het land verliet door de taliban zouden zijn meegenomen, een maand later zou ook uw vader door de groepering zijn meegenomen – hetgeen u vreemd genoeg tijdens uw vrije relaas aanvankelijk op geen enkel moment naar voren brengt (CGVS, p. 26). De gevangenneming van uw vader situeert u echter eveneens een maand na uw vertrek, hetgeen dan weer niet strookt met uw voorgaande verklaringen. Bovendien laat u bij de DVZ uitschijnen dat de ontvoering van uw twee jongere broers zich nog voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben voorgedaan, waar u dit gebeuren op het CGVS vervolgens na uw vertrek plaatst (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Door uw uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die zich in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, dienen ernstige twijfels te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van deze vermeende gebeurtenissen en bijgevolg dus ook de vrees die u hieruit puurt.

Voorts bevestigt u aanvankelijk Afghanistan te hebben verlaten vanuit uw eigen huis in Omarkhail (CGVS, p. 19), om later aan te geven dat u eerst nog gedurende maand bij uw maternale oom zou hebben verbleven (CGVS, p. 20). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u echter te kennen gegeven dat u slechts een enkele keer in het huis van deze maternale oom in Omarkhail geweest zou zijn, namelijk toen u nog heel erg klein was (CGVS, p. 17). Wederom bent u niet consistent. Indien u bovendien uw huis werkelijk zou hebben moeten verlaten om aan de taliban te ontkomen, dan mag het bijzonder merkwaardig heten dat u dan vervolgens eenvoudigweg intrekt bij uw oom in hetzelfde dorp, waar de taliban u makkelijk zou hebben kunnen terugvinden. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt wat betreft de zogenaamde verhuis van uw gezinsleden. Ook uw ouders en uw broers zouden een hele tijd geleden bij uw maternale oom zijn gaan wonen omdat zij nog steeds door de taliban zouden zijn lastiggevallen (CGVS, p. 14, p. 16, p. 20, p. 26). Dat zij dan tevens gewoon in hetzelfde dorp zouden blijven en dat er klaarblijkelijk nog steeds naar u zou worden gevraagd (CGVS, p. 21), kadert niet in een logisch geheel. Daarbij kan tevens worden opgemerkt dat indien de taliban het werkelijk op u gemunt zou hebben, het mag verbazen dat zij u niet simpelweg gevonden zouden hebben toen zij bij uw huis zouden zijn langsgekomen en dat uw ouders u zo eenvoudig zouden hebben kunnen verstoppen (CGVS, p. 24-25). Daarenboven doet het behoorlijk de wenkbrauwen fronsen dat u en uw vader doorheen deze periode steevast wekelijks naar de moskee zouden zijn blijven gaan (CGVS, p. 23), terwijl dit net de plek zou zijn geweest waar de taliban zich zou hebben opgehouden en waar de dorpsbewoners hun leden eten zouden moesten komen brengen (CGVS, p. 24). Uw met tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden gevulde verklaringen weten geheel niet te overtuigen, er dienen ernstige twijfels geplaatst te worden bij uw vermeende problemen met de taliban en uw daaruit voortvloeiende vrees.”

Verzoeker tracht vooreerst enkele tegenstrijdige verklaringen te weerleggen.

Zo stelt verzoeker dat waar sprake is geweest van dat hij werd geslagen door de taliban dit een vergissing betreft. Aangaande zijn inconsistente chronologie werpt verzoeker dan weer een gebrek aan wederzijds begrip op tussen hemzelf en de protection officer en bevestigt dat zijn problemen zich ongeveer zes maanden na de machtsovername door de taliban voordeden. Wat betreft zijn verblijf bij zijn oom stelt verzoeker de vraag anders te hebben begrepen en stelt hij dat hij niet in de gaten had hoe precies de vraag was. Met betrekking tot het feit dat hij verklaard heeft dat hij slechts één keer in het huis van zijn

oom was, werpt verzoeker thans op dat hij het had over de enige keer afgezien van de keer dat hij bij zijn oom was ondergedoken.

Door zijn inconsistenties te ontkennen en louter te volharden in één versie van zijn verklaringen en thans in het verzoekschrift nuanceringen aan te brengen, kan verzoeker geen ander licht werpen op zijn tegenstrijdige verklaringen. Waar verzoeker spreekt van vergissingen, misverstanden en een gebrek aan wederzijds begrip moet vastgesteld worden dat verzoeker met deze post factum poneringen zijn inconsistenties niet kan verklaren nu hij op het einde van zijn gehoor uitdrukkelijk aangaf de tolk goed te hebben begrepen en noch verzoeker noch zijn advocaat opmerkingen hadden laat staan dat gewag werd gemaakt van vergissingen, onbegrepen of verkeerd begrepen vragen of een gebrek aan wederzijds begrip (persoonlijk onderhoud, p. 33-35). Daarenboven had verzoeker op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals ook uitdrukkelijk werd aangestipt tijdens het onderhoud (persoonlijk onderhoud, p. 2-3) doch werden geen opmerkingen ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker tracht daarnaast het verhuis van zijn gezinsleden te verklaren door aan te voeren dat zijn gezin onmogelijk onmiddellijk het dorp kon verlaten, dat zij een overgangsperiode nodig hadden en de taliban niet op de hoogte waren van de woonplaats van de oom noch van hun verwantschap. Hiermee slaagt verzoeker er evenwel niet in het geheel aan zijn onaannemelijke verklaringen in een ander daglicht te stellen. Verzoeker betwist geenszins dat zijn ouders in hetzelfde dorp zijn blijven wonen hoewel er nog steeds naar hem gevraagd zou worden (persoonlijk onderhoud, p. 21) en brengt geen overtuigende elementen bij ter weerlegging van de vastgestelde onaannemelijkheden gelet op de door hem geschetste context.

In zoverre verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door te wijzen op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en te betogen dat hij diende geconfronteerd te worden, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien werd verzoeker wel degelijk geconfronteerd met enkele tegenstrijdigheden (persoonlijk onderhoud, p. 20) en heeft hij hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren.

Ten slotte bemerkt de Raad aangaande verzoekers betoog dat zijn vrees (wegens rekrutering) geloofwaardig is in het licht van objectieve informatie, dat uit de meer recente landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd, gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker, die reeds meerderjarig was bij vertrek uit Afghanistan en die niet aantoonde te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk te doen door te citeren uit bronnen van 2012, 2017 en 2018 noch door te wijzen op een arrest van de Raad van 16 april 2019 met nr. 219 891 nu de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en bovendien verzoeker niet in concreto aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken te meer gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan

Uit wat voorafgaat wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat

relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. Verzoeker vreest verder een terugkeer naar Afghanistan wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn verblijf in België, het feit dat hij Afghanistan in 2019 verlaten heeft, maakt verzoeker zijn beweerd verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer zijn 25 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan, alwaar hij volgens zijn verklaringen school heeft gelopen en zijn vader hielp in de landbouw (persoonlijk onderhoud, p. 9-11), gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal netwerk in Afghanistan waaronder zijn ouders en vier jongere broers alsook maternale grootouders (Verklaring DVZ van 14 december 2020, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 15, 17). Hoewel verzoeker stelt dat hij al maanden geen contact heeft gehad met zijn familie, dit wegens netwerkproblemen en het verhuis van zijn maternale oom naar Turkije, blijkt evenwel uit verzoekers verklaringen dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan nog contacten heeft gehad met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaart soennitische moslim te zijn (Verklaring DVZ van 14 december 2020, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5).

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die na zijn vertrek contact heeft gehad met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

In zoverre verzoeker wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Zo verzoeker op verschillende plaatsen doorheen het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal netwerk in Afghanistan waaronder zijn ouders en vier jongere broers alsook maternale grootouders (Verklaring DVZ van 14 december 2020, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 15, 17).

Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan nog contacten heeft gehad met zijn familie hoewel dit thans niet meer mogelijk zou zijn wegens netwerkproblemen en het verhuis van de maternale oom naar Turkije (persoonlijk onderhoud, p. 14-15).

Tevens wijst de Raad erop dat verzoeker, die werd gehoord na de machtsovername door de taliban, aangaf dat zijn familie een eigen huis had alsook gronden (3 jerib) en dat zijn maternale oom zijn reis van ongeveer 6000 euro heeft bekostigd (persoonlijk onderhoud, p. 7; Verklaring DVZ van 14 december 2020, p. 11).

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans in veel opzichten lijkt op de situatie zoals deze voorlag in het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM daar het land thans niet langer een functionerende centrale regering heeft en volledig onder controle staat van een islamitische groepering, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het

enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de humanitaire situatie in Afghanistan is ontspoord na de machtsovername door de taliban en de economie in een neerwaartse spiraal is terechtgekomen doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire internationale hulp grotendeels werd stopgezet, alsook dat het talibanregime zeer goed op de hoogte is van de reden waarom de internationale gemeenschap deze humanitaire hulp weigert, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormeld arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomstregio geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal, ging op grond van de vaststelling dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staat evenwel over tot een analyse van de veiligheidssituatie aldaar, die door de Raad wordt bijgetreden omwille van volgende vaststellingen:

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband nu hij zelfs nalaat duidelijkheid te verschaffen over zijn werkelijke regio van herkomst. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar verzoeker betoogt dat er een gebrek is aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie, stelt de Raad verder er zich van bewust te zijn dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.4.3. vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU